

VERSEK

Brasnyó István

Ég alatt feküdt széttárt karral az ember, mióta feküdt úgy;
felette futott össze egy sínre ezernyi pályaudvar,
az égről sok nap bukfencezett alá,
olyan nap, mely az ember szívének melegítésére teremődött,
és benőtte fúvel a nap azt az embert, aki már mióta,
mióta feküdt ott,
egykedvűen, ahogy csak a halottak fekszenek;
hátán legyenek úsztak zöld folyók felé, szálanként sodorták magukkal a
[sötét cirtos pálmafáit
s ágakkal legyezték, míg ő fogával a földet harapta,
és alakja kemény keresztként meredt a földbe
minden ösvény mentén, melyet szerte a világban taposnak.

De még várni kellett kicsit, várni, talán összerázkódiik és
vizet kér fölülve, majd a napba néz, s — Aludtunk —
mondja.

EGYSZER Ū S É T A C S A K

Élünk,
szeles síkátoron és tisztásokon át
járva ki magunkban enyhelyet,
felettünk csupa moraj és csupa hallás;
a fény deres lovon jár körbe-körbe.
Szeles síkátor,
ahová a selymet feketén kiterítik,
és a selyemre az árnyakat ráterítik.

Z Ö L D V I L Á G

Amekkorá én, te is akkora.
Te mocskos vagy.
Én tiszta.
Szólsz. Gégémbe hangok fakultak.
Ragyogsz. Ragyogj csak.
*(Fény sújt le irgalmatlanul mindenre,
ami mozdul.)*
Van érced? Van csontom.
Van csontom és te hordod.
Eteted.
Fényesre csiszolod.
*(Tulajdonképpen hálás lehetnék neked ezért.
Sőt: szerethetnélek.)*
Oly mafla vagy — mégsem szeretlek.
Álmodlak csak, álmodlak, zöld világ.

E G Y P E R C I G É L Ő V E R S

Vizek karja ölel, kövekkel ölel;
Viszontölelni nem lehet.
Egy szűrással belém néz és nem talál,
Mintha átlátna rajtam —
Pedig — érzem — ott vagyok.
Még egy szűrás, majd még egy;
Mintha átlátnék rajta:
Egyenes és sima eszű, pengének penge.
Egyszóval, *nevetséges és nem akarom.*
Ugyan mit keres?
Meg kellene szoknom: *ezentúl mindig keresnek majd
Bennem valamit.*
Két kézzel tépnek széjjel.

A Z U T C A F E H É R H O R I Z O N T

Csak a lépések, amikkel magam előtt járok,
lettek lényegesek: letettem az esküt;
pártatlan esküvés meg-megújuló pokollal —
Nem roppant bennem össze kőváz,
anték, aranyszájú urna —
Az utca fehér horizont:
csak lépteimre ügyelek.
Csak a léptekre, amikkel magam előtt járok.

Oldok és kötök.
Szorzok és osztok.
Mellemben a délután füttyörészik.